

Copyright © 2001 GEORGE ARION
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2020 pentru această ediție

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte

CRIME SCENE PRESS

Piata Presei Libere nr. 1
e-mail: redactia@crimescenepress.ro
tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43
www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARION, GEORGE
Cameleonul / George Arion. - București : Crime Scene Press, 2020
ISBN 978-606-8959-50-4

821.135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAM

Redactor: ALEXANDRU ARION

Corecție: MANUELA RUXANDRA ARION

Tehnoredactor: LAURA TIBĂR

Bun de tipar: iunie 2020

Tipărit în România

Carte apărută cu sprijinul Fundației „Premiile Flacăra”

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Nota editorului: Aceasta este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu personaje sau întâmplări reale este întâmplătoare

George Arion

Cameleonus

ediția a III-a

CRIME SCENE PRESS 2020

1

Bârlogul

Casa era înghesuită între două blocuri înalte. Părea literalmente strivită de către cei doi coloși de beton. Odinioară avusese, probabil, o înfățișare fastuoasă. Între cele două războaie apartinuse, fără îndoială, unei familii cu avere. Aici avuseseră loc baluri strălucitoare, se consumaseră drame sau se încinseseră ospețe. Acum, văzută din stradă, părea o paragină. O clădire năpădită de verdeață vara și care își arăta zidurile cariate iarna.

Multă vreme, pe gardul dărăpănat atârnase o pancartă care anunța că locuința e de vânzare. Nimeni nu se înghesuise să cumpere. De ceva timp însă, inscripția scrisă cu litere de-o șchioapă dispăruse. Cineva dăduse probabil banii și intrase în posesia vilei. Vecinii se așteptaseră ca imediat să vină constructori, să se înalte schele, să se aducă nisip și cărămizi, pentru ca hardughia să-și recapete somptuoitatea de odinioară. Nu se întâmplase însă nimic. Buruienile se înmulțeau în continuare nestâjenite în curtea împrejmuită cu un gard care stătea să cadă, obloanele de la ferestre rămâneau închise, de pe acoperiș se prăvălea, uneori, câte o țiglă, spărgându-se cu zgromot de brâul de ciment care înconjură clădirea. Nimic nu părea să se fi schimbat.

Și totuși, ceva ieșea din tiparele statornicite de mulți ani. Pe poarta care abia se mai ținea în balamale începuse să intre sau să iasă un bâtrânel cam la șaptezeci de ani, purtând în mâini sacoșe de pânză, nu prea pline. Fusese, în tinerețe, înalt; acum era adus

mult de spate și-și târșaiă picioarele încălțate în niște pantofi scâlciați. Deși era începutul verii, purta un surtuc gros, uzat de atâtă folosire, sub care avea o cămașă dintr-o pânză în carouri. Pantaloni erau potriviti și ei mai curând pentru sezonul rece, confecționați dintr-o stofă de culoare altădată maronie; acum aveau o strălucire stinsă și nu păreau foarte curați. Bătrânul se apăra de vipia soarelui cu o pălărie cu boruri largi, ponosită, de sub care îi ieșeau șuvițele dezordonate ale părului alb, neatins de foarfeca vreunui frizer de luni de zile. În totalul tot, înfațarea noului proprietar al casei – dar era el cu adevărat noul proprietar sau vreo rudă săracă a celui dinainte, primită din milă ca să aibă un adăpost? – aducea mai mult cu imaginea dezolantă oferită de vagabonții în vîrstă care cerșesc pe străzi, prin tramvaie și autobuze, unii scârțâind jalnic dintr-o vioară dezacordată.

După mai multe săptămâni, vecinii de cartier se obișnuiseră cu el și nu-l mai băgau în seamă, mai ales că la orice salut mormânia ceva neinteligibil și se depărta cu pași grăbiți, privind în jos, de parcă orice conversație mai lungă i-ar fi provocat o teamă inexplicabilă. „E ciudat, asta e, cine știe ce mai poartă și ăsta în suflet, e multă lume amărâtă în ziua de azi, bine măcar că are un loc unde să pună capul și nu doarme prin vreun canal, cum dorm atâția, și nu-i nevoit să ceară de pomană“, își ziceau pensionarii care începuseră să-l cunoască și ar fi vrut să afle mai multe despre el, ce-a fost în tinerețe – dacă fusese ceva! –, dacă îi place să bea un șprîț, să stea la o bârfă sau să facă o tablă. Cei mai tineri nici nu-l prea vedea – pleau în zori la serviciu și nu se întorceau decât seara, mulți dintre ei având funcții importante, afaceri prospere, ce să le pese lor de un biet moșneag care, e drept, locuia singur într-o casă cu încăperi multe – de unde a avut bani să-o cumpere? sau e vreo moștenire, un dar picat din cer, mare baftă au unii, păcat că n-are parale să-o pună la punct.

Doar copiii îl mai zădărau când îl vedea, îl porecleau „Compozitorul“, fiindcă avea plete, dar cum el nu le răspundea, nici ei nu se omorau cu firea să-l batjocorească, le părea inutil să-și ironizească vorbele de duh pe un ins care, din căte își dădeau seama, nici nu auzea bine și nici nu se supăra, chiar dacă îl improșcau cu apă din pistoalele lor mitralieră, jucăriile la modă în acea vară.

Iar când vreo femeie mai miloasă încerca să-i strecoare în mâna vreo bucată de plăcintă, vreo pâine întreagă, sau cățiva lei, bătrânelul bolborosea ceva fără noimă, se apăra cu gesturi stângace și se refugia în curtea lui, ca și cum a primi de pomană era pentru el o rușine de nesuportat.

Ziua în care începe povestirea de față – pe care eu însuși am aflat-o de la altcineva, aşa că nu bag mâna în foc că relatarea mea e conformă realității, dat fiind că memoria îți joacă uneori fește urăte – se nimerise a fi deosebit de caldă, astfel încât, pe la amiază, asfaltul se înmuiase ca o plastilină, în el întipărindu-se pașii celor care n-avuseseră încotro și trebuiseră să iasă în zăpușeală. Cei care în ziua aceea îl întâlniseră pe Compozitor – hai să-i zicem și noi așa până îi vom afla numele real, dacă i-l vom afla vreodată – se opriseră locului uluiți, văzându-l cum înaintea prin aerul fierbinte, în aparență fără să-i pese de zăduf, de soarele care lovea nemilos în creștetul capului – până seara aveau să se semnaleze numeroase cazuri de insolație, chiar și câteva infarcturi, toată lumea se plânghea, visa munți de zăpadă revărsați pe arterele Bucureștiului, pe care primăria, potrivit obiceiului, să nu-i înlăture, fiind, ca întotdeauna, luată prin surprindere. Bătrânul cu pălăria cu boruri largi, îmbrăcat ca pentru o zi friguroasă de toamnă, se ivi pe neașteptate, ca de obicei nu se știe de unde, în colțul străzii pe care locuia și se îndreptă fără grabă spre casă. De astă dată nimeni nu-l mai stropi cu apă, nimeni nu se mai strădui să-i îndesă în mâna vreo bucată de pâine – toți vecinii, cu mic cu mare, se ascunsese să devipie nemiloasă. Își târșai pașii până în dreptul

porții, o deschise larg și intră în curtea plină de bălării. Închise la loc poarta, tot fără să o încui, și o luă spre clădirea mohorâtă. Dacă n-ar fi fost lumină, întreaga ambianță ar fi părut decorul pregătit pentru un film sinistru.

Bătrânul se opri la intrare. De data asta folosi o cheie care, curios, păru să acționeze un mecanism complicat. Ușa grea se urni, din nou lucru ciudat, fără zgromot, și stăpânul locului dispără într-un hol întunecat, închizând după el.

Odată intrat în casă, se metamorfoză brusc. În primul rând se îndreptă de spate. Dacă l-ar fi observat cineva, ar fi văzut un om de peste un metru optzeci înălțime, care se mișca sprinten prin încăperi, aprindea lumini, cerceta fiecare ungher, ca pentru a se asigura că nu-i pătrunse cineva în ambianță ascunsă cu grija. Dar în niciuna dintre camere nu fusese nimeni.

Dacă vreunul dintre cei care îl compătimeau și-i întindeau ceva de-ale gurii ar fi fost invitat să-l cunoască în intimitate, s-ar fi crudit de uimire. E-adevărat, în hol erau trântite claipe peste grămadă obiecte vechi, disparate – o mașină de cusut, un frigider care își trăiese traiul, pantofi scâlciați, un radio cu galenă demult scos din uz. În schimb, în celelalte încăperi domnea un lux orbitor. Mobile de comandă, covoare scumpe, candelabre uriașe în tavan, dulapuri în perete ticsite cu haine confecționate la case de modă vestite. Era și o bibliotecă imensă, cu volume în mai multe limbi. La subsol era amenajată o sală de gimnastică, iar la etaj se găsea un dormitor cu un pat cu baldachin, lângă care se afla o altă încăpere, ticsită cu calculatoare legate în rețea. Tot acolo, pe un perete, se afla o hartă a României, iar pe altul o hartă a Bucureștiului, amândouă execuțate astfel încât să ofere cât mai multe detalii.

Bătrânul se opri multă vreme în bucătărie. Puse pe masa din mijloc verdețurile cumpărate din piată și-și turnă un pahar cu apă minerală, pe care îl bău dintr-o răsuflare. Nu-și scosese nici haina, nici măcar pălăria de pe cap nu și-o dăduse jos – de altfel

în casă era plăcut, dar răcoarea nu o oferea zidurile vechi, ci o instalație de aer condiționat care se auzea fășăind ușor. Nu părea grăbit: nu-l stânjenea înfățișarea sărăcăcioasă pe care o avea, în comparație cu opulența din jur. Părea că nici n-o bagă în seamă. Gesturile îi erau calme, precise – gesturile cuiva care se știe stăpân pe situație și nu poate fi surprins de nimic.

De-abia după ce bău încă un pahar cu apă, își luă pălăria de pe cap și o puse cu grija pe un colț al mesei. De-abia acum i se puteau vedea trăsăturile feței. Avea un chip distins, în ciuda ridurilor care îl brăzdau, o frunte înaltă, boltită, iar părul cu multe fire albe nu mai părea atât de lung.

Se duse la baie și se spăla temeinic pe mâini, fără să arunce nicio privire în oglindă. Fața îi era ca împietrită, de o paloare nefirească, în ciuda faptului că în ultimele zile mersese mult prin soare. Se șterse cu un prosop plușat și poposi în bibliotecă, unde trona un birou ordonat cu pedanterie. Într-un pahar de lemn se găseau mai multe creioane cu vârfurile perfect ascuțite, într-altul erau creioane colorate, iar într-un al treilea – mai multe pixuri. Un top de colii albe era așezat la un capăt, iar la celălalt, un laptop cu ecranul deschis.

Bătrânul se așeză la birou pe un scaun cu spătar înalt. O vreme rămase rezemat, fără să se gândească la ceva anume. Își sprijinise bărbia în palme și privea în gol. Apoi luă un creion și începu să facă niște semne ciudate pe o foaie luată din teanc. Nu semăna nici cu un desen, nici cu ceva serios. În cele din urmă, mototoli coala, o aruncă la coșul aflat sub birou, apoi se aplecă, o culese din locul unde o aruncase, o rupse în bucăți din ce în ce mai mici, pe care le lăsa să cadă din nou în coș. Nu-ți dădeai seama dacă el plăcăsit sau n-are ce face; era prezent în încăpere și totuși absent.

În sfârșit, se ridică și se duse în față unui perete pe care era fixată o țintă. Începu să se joace de unul singur, notându-și cu grija într-un carnețel punctele pe care le făcea. Spectacolul era

incredibil. Bătrânul dovedea o îndemânare ieşită din comun, care ar fi pus în dificultate și un campion al darts-ului. Niciodată nu ai fi crență că moșul acesta, căruia ar fi trebuit să-i tremure brațele, iar vederea ar fi trebuit să-i fie slabă, are o asemenea precizie și o asemenea sânge rece.

Așa trecu aproape o oră, timp în care nu se auzi decât susurul ușor al aerului condiționat, vâjâitul săgeților înainte de a se înfige cu zgomot sec în ținta de plastic. După care bătrânul – plăcut probabil de propria sa măiestrie – se adânci cu voluptate într-un fotoliu. Puse mâna pe o telecomandă și apăsa pe butoane. Încăperea fu inundată de solemnitatea *Imperialului*, pe care misteriosul nostru personaj îl asculta nemîșcat, cufundat parcă în transă.

Când se stinseră ultimele acorduri, continuă să rămână în aceeași poziție încă vreo câteva clipe. Era vădit frâmântat de emoții puternice. Se ridică într-un târziu și se așeză într-un alt fotoliu. Luă o altă telecomandă și deschise televizorul – un aparat de dimensiuni ieșite din comun! Butonă pe mai multe canale, dar nu se opri să urmărească niciun film cu acțiune palpitantă, niciun meci disputat într-o altă țară, nicio paradă a modei organizată cu fast. Dintre toate, alese o emisiune științifică despre viața pinguinilor. Din câte îți puteai da seama, era deosebit de încântat de vîțăile acelea care parcă purtau frac, leneveau pe banchize sau se scufundau în ocean, printre ghețuri, ca să-și găsească hrana. La un moment dat, murmură chiar cu duioșie, văzând sumedenia aceea de trupuri în alb și negru:

– Un popor solemn – asta sunt pinguinii! Apoi adăugă: „Ce-i mai iubeau ai mei pe pinguini!”

După care rămase mai departe tacut.

Privirea î se îndreptă spre o etajeră unde se găsea o fotografie înramată. Ea înfățișa o femeie până în treizeci de ani care râdea fericită, îmbrățișând o fetiță preocupată să construiască din

nisipul plajei un castel complicat. Fotografia fusese făcută, cu siguranță, într-o clipă magică, de fericire supremă.

Deodată, în locul pinguinilor de pe ecran apără, fără niciun motiv cerut de logica emisiunii, o binecunoscută cranică de la știri. Era vădit speriată, cu părul nu prea aranjat – se cunoștea că intrase în emisie fără să mai apuce să se pregătească. Începu să citească precipitat, de pe niște hârtii pe care nici măcar nu-și dădea osteneala să le țină ascunse.

– În urmă cu jumătate de oră, într-o școală din Capitală au pătruns trei indivizi înarmați, care au luat mai mulți ostatici. Ei pretind nici mai mult, nici mai puțin decât suma de zece milioane de dolari în schimbul eliberării lor. În caz contrar, vor începe să-i execute unul câte unul, la interval de o jumătate de oră. La fața locului se află unul dintre carele noastre de reportaj. Îi dau legătura acum colegiei mele, Marina. Marina! Ești în emisie. Ce se petrece acolo?

Bătrânul sări în picioare, cu o agilitate greu de închipuit la anii lui. Se liniști însă imediat și se așeză din nou, urmărind-o pe Marina, o altă vedetă a televiziunii particulare a cărei transmisie o urmărea.

Marina nu părea nici ea într-o formă mai bună. Se îmbrăcase la repezeală și hainele-i stăteau în dezordine. Își drese glasul, încercând să-și stăpânească emoția de care era cuprinsă.

– Marta, aici e nenorocire. În jurul școlii s-au adunat sute de oameni – mulți dintre ei părinții copiilor luați ostatici.

– Despre cățîi ostatici e vorba?

– Se presupune a fi în număr de treizeci. După cum se știe, anul școlar a luat sfârșit. Copiii aceștia veniseră pentru a li se comunica date în legătură cu o excursie în care trebuiau să plece. Nu e vorba numai de elevi – sunt și cățiva profesori.

– Poliția a venit?

– Da. S-au desfășurat forțe, dar nu s-a întreprins nimic până acum. E o situație cum n-a mai fost la noi și nu s-a hotărât, deocamdată, cum să se acționeze. Se încearcă o negociere cu făptașii. Până acum nu s-a ajuns la niciun rezultat.

– Ce vârste au copiii?

– Între 14 și 18 ani. Sunt în clase diferite.

– Unde sunt ținuți?

– În sala de sport. Iată, în clipa de față, primarul sectorului a ieșit din școală. Domnule primar, ce vești ne aduceți?

Primarul avea privirile rătăcite. Pe chipul său rotofei se ctea spaimă.

– Nu ai cu cine discuta. Dacă peste două ore nu sunt aduși banii și nu li se pune la dispoziție un elicopter fără pilot, care să-i aștepte în curte, încep execuțiile. Acum lăsați-mă-n pace – merg să văd ce fac trupele speciale.

De data asta, bătrânul țâșni literalmente din fotoliu. Nu se mai obosi să închidă televizorul, la care o mamă bocea nereușind să lege o frază. Cu un gest rapid își smulse de pe figură masca pe care o purta. Se repezi în baie aruncându-și din mers hainele pe care le cunoșteau vecinii de cartier. Scotoci într-un dulăpior, de unde scoase mai multe cutii cu pomezi. Porni aşa de repede să se machieze și să-și schimbe înfățișarea, încât doar câteva clipe i se zări chipul Tânăr, al unui om cu puțin peste treizeci de ani. Dintr-un dulap alese la repezelă câteva haine și le îmbrăcă în grabă. Transformarea era năucitoare. În halatul albastru și cu o bască pe cap, arăta ca un îngrijitor în prag de pensionare. Mai aruncă o privire în oglindă și, mulțumit de ceea ce vedea, se duse în fața hărții care prezenta străzile Capitalei. O studie cu atenție, fără grabă, ca și cum ar fi dorit să memoreze ceva anume. O expresie de mulțumire îi apăru pe chip.

– A sosit, în sfârșit, clipa! exclamă el și coborî în sala de gimnastică. Acolo se apropiie de un perete și apăsa pe un buton ascuns în spatele unui spalier. Peretele glisă și îngrijitorul – să-i spunem acum aşa – dispără într-o văgăună umedă și întunecoasă. În urma lui, peretele glisă la loc, ca și cum nu s-ar fi urnit niciodată.

Ostaticii

În jurul școlii unde fuseseră sechestrare peste treizeci de persoane – elevi și profesori – era o forfotă inimaginabilă. Părinții copiilor luați ostatici se agitau cel mai mult. Îl trăgeau de haine pe primarul sectorului – un bărbat durduliu, el însuși speriat și vădit depășit de situație, abia reușind să îngăime vorbe pe care nu le asculta nimeni –, îi implorau pe „mascați” să intervină cât mai repede, plângau sau își frângau mâinile de disperare. Cameramanii unor televiziuni filmau de zor, hazardându-se uneori dincolo de cordonul care sigila zona. Tupele speciale, îmbrăcate în combinezoane negre și cu cagule pe cap, luaseră poziții de tragere în clădirile învecinate. Apărură și câteva țigănci care, profitând de ocazie, de existența unei mulțimi cuprinse de nervozitate, încercau impasibile să vândă semințe.

Comandantul trupelor speciale încerca să croiască un plan de intervenție. Cerea amănunte despre locul unde erau strânși ostaticii – la subsol, în sala de sport, într-un loc greu accesibil. Se dădeau ordine contradictorii – trebuie să pătrundem imediat, să aruncăm gaze lacrimogene și fumigene, la adăpostul căroră îi luăm pe teroriști ca din oală, erau de părere unii; sunteți nebuni, aşa o să ne împușcăm unii pe alții, punem și mai mult în primejdie viața copiilor, ziceau cei cu mintea limpede. Mai bine tragem de timp, să mai negociem. Ce să mai negociezi cu demenții îștia? Peste o oră și jumătate încep să împuște ostaticii! Poate îi indu-

plecăm, poate n-or fi aşa de fiare să omoare niște puști. Din căte mi-am dat seama – explica primarul care discutase cu cei trei indivizi înarmați din școală – îștia nu par puși pe glume, ori le dăm ce-au cerut, ori încep execuțiile. Cine naiba or fi? Si cum de au pus la cale un asemenea plan diabolic? Cine să scoată în două ore zece milioane de dolari? La școala asta sunt copii de granguri. E un mizilic pentru părinți să le dea ce-au cerut.

Larma din jurul clădirii creștea pe măsura trecerii timpului. Tensiunea devenise insuportabilă, iar căldura sufocantă sporea și mai mult surescitarea oamenilor.

În sala de sport era însă răcoare. După ce trecuseră de primul soc, când se pomeniseră scoși din clasă, luați de pe coridoarele unde se aflau și aduși în brânci, sub amenințarea armelor, în încăperea pe ai cărei pereti se însirau spaliere și fuseseră îngrămati pe niște saltele pline de praf, copiii se liniștiseră și așteptau cuminti desfășurarea evenimentelor. Doar din când în când, câte unul mai pornea să plângă, dar se potolea imediat, mângâiat de vreun profesor. Împreună cu ei era un singur terorist, înarmat cu un pistol. Fața îi era acoperită cu o cagulă de culoare neagră care avea fante în dreptul ochilor, nasului și al gurii. Vorbea răstit și dacă nu era ascultat, lovea cu o nuia găsită în cine știe ce ungher. Era solid și tricoul mulat pe corp îi punea în evidență mușchii puternici. Brațele îi erau arse de soare, cu tatuaje complicate.

Ceilalți doi bandiți erau sus. Unul supraveghează de la o fereastră – toate ferestrele aveau grilaje, chiar și cele de la etaj – ce se petrece în curte și intrarea care fusese baricadată cu bânci de lemn aduse de prin clase. Si acesta avea față acoperită și purta pistol la brâu. Era scund, dar bine făcut, cu mâini care arătau ca niște lopeți.

Al treilea era înalt, firav și nu stătea o clipă locului. Ba coboară la subsol, ba era în micul turn al clădirii, ca și cum ar fi dorit să țină situația cât mai bine sub control, aflând cât mai multe